

Schubertiada

27a edició

Estimaràs la música

So überschleicht bei Tag und Nacht
Mich Einsamen die Pein,
Mich Einsamen die Qual.

Així s'apropen dia i nit
a mi, solitari, la pena,
a mi, solitari, el turment.

Wer sich der Einsamkeit ergibt
Franz Schubert | Johann Wolfgang von Goethe

Dilluns 26 d'agost 2019

Matthias Goerne, baríton
Alexander Schmalcz, piano

Lieder de Schubert

"Franz Schubert és el gran amor de la meua vida.
L'estudi de la seua obra, com a oient o intèrpret,
representà i representa l'acompliment de tots els meus
ideals i objectius artístics. La humanitat, la modernitat
i la profunditat de les seves expressions musicals el
converteixen per a mi en el més genial de tots els
compositors genials: etern, insondable, inexplicable."

Brigitte Fassbaender

Schubertiada
Vilabertran

Matthias Goerne, baríton
Alexander Schmalcz, piano

Lieder de Schubert

Aquest concert s'interpretarà sense pausa.

Dilluns 26 d'agost,
21:00 h

75' **FRANZ SCHUBERT**

Der Wanderer, D. 489 (1816)

Wehmut, D. 772 (1822)

Der Jüngling und der Tod, D. 545 (1817)

Fahrt zum Hades, D. 526 (1817)

Schatzgräbers Begehr, D. 761 (1822)

Grenzen der Menschheit, D. 716 (1821)

Das Heimweh, D. 851 (1825)

Gesänge des Harfners, D. 478 (1816)

 Wer sich der Einsamkeit ergibt

 Wer nie sein Brot mit Tränen aß

 An die Türen will ich schleichen

Pilgerweise, D. 789 (1823)

Des Fischers Liebesglück, D. 933 (1827)

Der Winterabend, D. 938 (1828)

Abendstern, D. 806 (1824)

Die Sommernacht, D. 289 (1815)

Der liebliche Stern, D. 861 (1825)

Matthias Goerne, baríton

Matthias Goerne és convidat regularment als festivals i auditoris més importants del món, com el Wigmore Hall de Londres o el Carnegie Hall de Nova York. En la seva important carrera com a intèrpret de *lied* l'han acompanyat pianistes com Pierre-Laurent Aimard, Leif Ove Andsnes, Alfred Brendel, Christoph Eschenbach, Elisabeth Leonskaja o Alexander Schmalcz. Des que va debutar com a cantant d'òpera al Festival de Salzburg el 1997 com a Papageno (*Die Zauberflöte*), ha estat convidat per actuar a la ROH de Londres, el Teatro Real de Madrid, la Semperoper de Dresden o la Metropolitan Opera House de Nova York. Ha interpretat entre d'altres els papers wagnerians de Wolfram (*Tannhäuser*) i Kurwenal (*Tristan und Isolde*) i els protagonistes de *Lear* d'Aribert Reimann o *Wozzeck* d'Alban Berg.

Aquest és el 32è concert de Matthias Goerne a la Schubertiada; hi va debutar l'any 1994.

Alexander Schmalcz, piano

Alexander Schmalcz va rebre les seves primeres classes de piano com a corista al Dresden Kreuzchor; va estudiar als Conservatoris de Dresden i Utrecht i a l'Escola Guildhall de Música i Drama de Londres. Ha guanyat nombrosos premis, incloent el concurs Nederlands Impressariat l'any 1995 (juntament amb el seu trio de piano), el Premi Gerald Moore i el Premi d'acompanyant Megan Foster el 1996. Actua regularment a les sales de concert més importants com ara el Wigmore Hall de Londres, la Schubertiade Schwarzenberg, el Concertgebouw d'Amsterdam, la Royal Opera House de Londres o el Kennedy Center de Washington DC. Treballa regularment amb cantants com Matthias Goerne, Peter Schreier, Grace Bumbry, Konrad Jarnot o Stephan Loges. Els seus companys de música de cambra inclouen el Petersen Quartet i el violoncel·lista Claus Reichardt. És professor a la Hochschule "Robert Schumann" a Düsseldorf des de 1999.

Aquest és el quinzè concert d'Alexander Schmalcz a la Schubertiada; hi va debutar l'any 2008.

Un llarg i meravellós viatge d'estiu

Antoni Colomer, crític i divulgador musical

El pròxim 11 de setembre farà vint-i-cinc anys que un jove i desconegut baríton de Weimar va pujar per primera vegada les escales de l'escenari de la Canònica de Santa Maria de Vilabertran. Poc podíem pensar aleshores que aquell noi començaria a escriure, a partir d'aquell moment, una pàgina d'or en el llibre de la història de la Schubertiada i, m'atreviria a dir, de la vida liederística del nostre país.

Aquell noi es deia, es diu, Matthias Goerne i avui, una vegada més, recorrerà, acompanyat del fidel i còmplice Alexander Schmalcz, la nau de la Canònica des del claustre fins a l'absis per oferir, des de l'altar, als devots feligresos de la parròquia de Vilabertran, un nou ofici schubertià.

Goerne ha esdevingut, durant aquests vint-i-cinc anys, un gegant del *lied*, un referent absolut d'aquest repertori i un dels més destacats especialistes en l'obra poètica musical de Franz Schubert. Per aquest motiu és cobejat per tots els més prestigiosos auditoris, teatres i festivals del món, en els quals ha exhibit una personalitat única així com un rigor i un compromís artístics indestructibles, aprofundint en la relació i la fusió entre la paraula i la música en una recerca personal que ja l'ha situat en una posició d'honor en l'Olimp dels més importants liederistes de la història. Però, tot i les propostes constants dels més importants festivals internacionals d'estiu, sempre s'ha mantingut fidel a la seva cita anual amb el públic de la Schubertiada Vilabertran.

Durant mitja vida, cada estiu, hem recorregut amb Matthias Goerne un camí llarg i meravellós, seguint-lo per tortuosos viaranys hivernals, enamorant-nos de belles molineres, presenciant astorats tant el cant del cigne com el de la terra, o descobrint diàlegs impensables i reveladors entre Hugo Wolf, Franz Liszt, Richard Wagner, Hans Pfitzner, Robert Schumann, Hans Eisler, Dimitri Xostakòvitx, Alban Berg, Johannes Brahms, Richard Strauss o Ludwig van Beethoven.

Avui ens proposa que emprenguem junts un altre viatge, una vegada més, a través d'un programa exclusivament dedicat a **Franz Schubert** elaborat amb una subtileza i una coherència poètica, musical i fins i tot dramaturgic, incontestable. De la mà de Goerne i Schmalcz ens posarem en marxa i iniciarem un nou períple que

començarà, com no podia ser d'altra manera, amb els inquietants acords que obren *Der Wanderer*, D. 489 [El caminant] i no ens aturarem fins a tocar les estrelles.

No tingueu cap dubte que el camí no serà ni fàcil ni planer. Viureu moments d'una melangia sobtada que no us sabreu explicar mentre camineu perduts per boscos i camps (*Wehmut*, D. 772) i d'altres en els quals, inevitablement, us posseirà aquell sentiment d'enyorança d'uns temps, plens d'amor i protecció en aquella cabana familiar en la qual vau néixer, que mai no tornaran (*Das Heimweh*, D. 851). Patireu durant aquest trajecte de dues hores el dolor profund i feridor que provoca la soledat, quan et sents lluny dels teus i oblidat per l'estimat o estimada (*Wer sich der Einsamkeit ergiebt*, D. 478). Un dolor que us envairà i us portarà, inevitablement, a plorar quan ningú no us veu, quan us trobeu sols al vostre llit o mentre rosegueu un crostó de pa (*Wer nie sein Brot mit Tränen aß*, D. 480). Però no us aturareu, no podreu aturar-vos, i seguireu caminant, diguin el que diguin i pensin el que pensin els altres, al ritme pesarós del piano de Schubert a *An die Türen will ich schleichen*, D. 479.

No us vull amagar res, i no us negaré que en algun punt del viatge sentireu que les forces us manquen i, tot sovint, tindreu la temptació d'aturar-vos en un revolt i, quan el sol es pon, per fi, descansar mentre una mà amiga us gronxa (*Der Jüngling und der Tod*, D. 545) i somiar que us deixeu portar per una barca que navegarà pel riu de l'oblit fins a confins desconeguts d'on no hi ha retorn possible (*Fahrt zum Hades*, D. 526). No cal que us n'amagueu, al cap i a la fi, som homes i dones, amb les mancances i els límits dels éssers humans. No som déus! (*Grenzen der Menschheit*, D. 716).

Així doncs, no us quedarà més remei que, malgrat els obstacles, aixecar-vos, posar-vos de nou en marxa i seguir el vostre camí, sense esperar, malgrat tots els sacrificis i el patiment, que ningú us doni res a canvi, ni una miserable almoïna (*Pilgerweise*, D. 789). Vosaltres, i ningú més que vosaltres, heu de tractar de trobar el vostre tresor, per amagat que estigui i encara que, inevitablement, arribeu a creure que tot esforç és inútil i mancat de sentit (*Schatzgräbers Begehr*, D. 761).

Però, encara que de vegades pensis que semblés un foll, segueix excavant per trobar aquest tresor perquè, si el trobes, ni que sigui per un instant, potser viuràs la felicitat de l'amor en tota la seva esplendor. Una felicitat tan intensa que et farà plorar (*Des Fischers Liebesglück*, D. 933).

O t'envairà la plenitud i la calma d'un vespre d'hivern en què la lluna t'acarona mentre et sents, per fi, en pau amb tu mateix (*Abendstern*, D. 806), acceptant d'una vegada per totes, amb un record tendre i càlid, les absències dels teus éssers estimats (*Die Sommernacht*, D. 289). I quan tot això hagi passat, només aleshores, ens asseurem una nit d'estiu al jardí, contemplarem el cel estrellat, veurem passar la vida al davant nostre serenament, amb una barreja de benaurança i de pena, i ens adonarem, al final del viatge, que la vida no és més que l'intermitent i fugaç resplendir d'una estrella (*Die Liebliche Stern*, D. 861).

I passades dues hores, de sobte, ens despertarem mentre els darrers acords de *Die Liebliche Stern* encara ressonen a la canònica, i ens adonarem que, tot plegat, era un somni. I un silenci gairebé religiós es trencarà en mil bocins colpejat per una ovació emocionada i merescuda. Matthias Goerne és a l'escenari, amarat de suor i amb la mirada encara perduda fins que, a poc a poc, la llum torna als seus ulls. A través d'ell, de la seva veu i del meravellós univers poètic i

musical de Franz Schubert, a través dels versos de von Lübeck, von Collin, Pyker, Goethe, von Spaun, Mayhofer, Schober, von Leitner, Klopstock i Schulze, prendrem consciència que, sense moure'ns de la cadira, hem fet un tomb per la vida, amb les seves llums i les seves ombres, amb les seves misèries i, també, els seus miracles. Tot plegat, inclòs en el preu d'una entrada.

Frederica **von Stade** & Albert **Guinovart**
Sarah **Connolly** & Julius **Drake**
Benjamin **Appl** & Kristian **Bezundeihout**
Martin **Hässler** & Julius **Drake**
Stéphane **Degout** & Cedric **Tiberghien**
Dorothea **Röschmann** & Malcolm **Martineau**
Tara **Erraught** & Stefan **Loges** & Sholto **Kynoch**
Michael **Nagy** & Susanna **Klovsky**
Jean-Christophe **Lanièce** & Romain **Louveau**
Alex **Rosen** & Michal **Biel**
Carine **Tinney** & Daniel **Tarrida**
Roger **Padullés** & Rubén **Fernández-Aguirre**
Ketevan **Kemoklidze** & Ricardo **Estrada**
Soledad **Cardoso** & Claudi **Arimany**
Mireia **Tarragó** & Trio **Pedrell**
Mercedes **Gancedo** & Julius **Drake**
Louise **Alder** & Stef **van Herten** & Sholto **Kynoch**
Jacob **Scharfman** & Rodrigo **de Vera**
Marta **Infante** & Jorge **Robaina**
Júlia **Farrés Llongueras** & Robert **Lehrbaumer**
i Jess **Dandy** & Sholto **Kynoch**, *entre d'altres.*

DEL 25 DE SETEMBRE AL 17 DE DESEMBRE 2019

Tota la programació a

www.lifevictoria.com

#LiedLovers

**LIFE
VICTORIA**
2019
BARCELONA

LIED FESTIVAL VICTORIA DE LOS ANGELES

Lieder de Schubert

FRANZ SCHUBERT

(1797 — 1828)

Georg Philipp Schmidt von Lübeck

Der Wanderer

Ich komme vom Gebirge her,
Es dampft das Tal, es braust das Meer.
Ich wandle still, bin wenig froh,
Und immer fragt der Seufzer: wo?

Die Sonne dünkt mich hier so kalt,
Die Blüte welk, das Leben alt,
Und was sie reden, leerer Schall,
Ich bin ein Fremdling überall.

Wo bist du, mein geliebtes Land?
Gesucht, geahnt und nie gekannt!
Das Land, das Land, so hoffnungsgrün,
Das Land, wo meine Rosen blühen,

Wo meine Freunde wandeln gehn,
Wo meine Toten auferstehn,
Das Land, das meine Sprache spricht,
O Land, wo bist du?

Ich wandle still, bin wenig froh,
Und immer fragt der Seufzer: wo?
Im Geisterhauch tönt's mir zurück:
„Dort, wo du nicht bist, dort ist das Glück!“

El caminant

Jo vinc de la muntanya,
la vall fumeja, el mar bramula,
camino en silenci i no gaire content,
i sempre em pregunto sospirant: cap on?

Aquí, el sol em sembla tan fred,
les flors marcides, la vida vetusta,
i el que parlen, un ressò buit,
a tot arreu sóc un foraster.

On ets tu, país meu estimat,
cercat, albirat i mai conegut?
El país, el país verd de l'esperança,
el país on floreixen les meves roses?

On els meus amics van de passeig,
on els meus morts ressusciten;
el país que parla la meva llengua,
oh país, on ets tu?

Camino en silenci i no gaire content,
i sempre em pregunto sospirant: cap on?
I un hàlit espectral em respon:
“Allà, on tu no hi ets, allà es troba la felicitat.”

Matthäus von Collin

Wehmut

Wenn ich durch Wald und Fluren geh',
Es wird mir dann so wohl und weh
In unruhvoller Brust.
So wohl, so weh, wenn ich die Au
In ihrer Schönheit Fülle schau',
Und all die Frühlingslust.

Denn was im Winde tönend weht,
Was aufgetürmt gen Himmel steht,
Und auch der Mensch, so hold vertraut
Mit all der Schönheit, die er schaut,
Entschwindet, und vergeht.

Joseph von Spaun

Der Jüngling und der Tod

— Der Jüngling:
Die Sonne sinkt, o könnt ich mit ihr scheiden,
Mit ihrem letzten Strahl entfliehen!
Ach diese namenlosen Qualen meiden
Und weit in schönre Welten ziehn!
O komme, Tod, und löse diese Bande!
Ich lächle dir, o Knochenmann,
Entführe mich leicht in geträumte Lande!
O komm und rühre mich doch an!

— Der Tod:
Es ruht sich kühl und sanft in meinen Armen,
Du rufst, ich will mich deiner Qual erbarmen.

Melangia

Quan camino pels boscos i els camps,
em sento tan bé i al mateix temps trist
en el meu cor desassossegat.
Tan bé i tan trist quan esguardo la prada,
en la plenitud de la seva formosor,
i tot el goig de la primavera.

Car tot el que ressona en el bufar del vent,
tot allò que s'enlaira vers el cel,
i també l'home, tan captivament consuet
amb tota la bellesa que contempla,
morirà i desapareixerà.

El jovencell i la mort

— El jovencell:
El sol s'amaga, oh si jo pogués marxar amb ell,
fugir amb els seus darrers raigs,
eludir aquests indicibles turments
i anar a un món més formós!
Oh vine mort i desfés aquest lligam!
Jo et somric, oh figura òssia,
segresta'm senzillament vers un país de somnis,
oh vine i agafa'm tan sols.

— La mort:
Als meus braços hom reposa fresc i dolçament,
tu em crides! Jo apaivagaré el teu turment.

Johann Mayrhofer

Fahrt zum Hades

Der Nachen dröhnt, Cypressen flüstern,
Horch, Geister reden schaurig drein;
Bald werd' ich am Gestad', dem düstern,
Weit von der schönen Erde sein.

Da leuchten Sonne nicht, noch Sterne,
Da tönt kein Lied, da ist kein Freund.
Empfang die letzte Träne, o Ferne,
Die dieses müde Auge weint.

Schon schau' ich die blassen Danaiden,
Den fluchbeladnen Tantalus;
Es murmelt todesschwangern Frieden,
Vergessenheit, dein alter Fluss.

Vergessen nenn' ich zwiefach Sterben,
Was ich mit höchster Kraft gewann,
Verlieren, wieder es erwerben –
Wann enden diese Qualen? Wann?

Franz von Schober

Schatzgräbers Begehrt

In tiefster Erde ruht ein alt Gesetz,
Dem treibt mich's rastlos immer nachzuspüren;
Und grabend kann ich Andres nicht vollführen.
Wohl spannt auch mir die Welt ihr goldnes
Netz,

Wohl tönt auch mir der Klugheit seicht
Geschwätz:
"Du wirst die Müh' und Zeit umsonst verlieren;"
Das soll mich nicht in meiner Arbeit irren,
Ich grabe glühend fort, so nun, wie stets.

Und soll mich nie des Findens Wonne laben,
Sollt' ich mein Grab mit dieser Hoffnung graben:
Ich steige gern hinab, gestillt ist dann mein
Sehnen.

Drum lasset Ruhe mir in meinem Streben!
Ein Grab mag man wohl jedem gerne geben,
Wollt ihr es denn nicht mir, ihr Lieben,
gönnen?

Viatge a Hades

La barca retruny, els xiprers xiuxiuegen,
escolta, allà dins esperits horripilants parlen;
aviat arribaré al tenebrós ribatge,
lluny de la formosa terra.

Allà no brilla el sol, ni les estrelles,
no s'hi senten cants, no es troben amics.
Rep la darrere llàgrima, oh terra llunyana,
que els meus ulls han vessat.

Ja veig les pàl·lides Danaïdes
i Tàntal, el condemnat;
amb una pau prenyada de mort, remoreja
el vell riu de l'oblit.

Jo anomeno l'oblit una segona mort,
tot el que he aconseguit amb el més gran esforç,
perdre-ho i guanyar-ho de nou –
quan acabarà aquest turment? Quan?

El desig del cercador de tresors

Al fons de la terra reposa una vella llei
que m'incita incessantment a escorcollar;
i mentre excavo, no puc fer res d'altre.
Per bé que el món em desplega la seva xarxa
daurada,

per bé que em ressoni la buida xerradissa del
seny:
tu perdràs l'esforç i el temps endebades!
Això no em farà desviar de la meva tasca,
segueixo excavant ara com sempre.

I si mai no em delecta la joia d'una troballa,
amb aquest afany excavaré la meva tomba,
de bon grat hi davallaré i el meu desig serà
satisfet.

Així doncs, deixeu-me en pau en el meu maldar,
a tothom de grat se li dona una tomba,
o és que, amics meus, no voleu concedir-me'n
una?

Johann Wolfgang von Goethe

Grenzen der Menschheit

Wenn der uralte,
Heilige Vater
Mit gelassener Hand
Aus rollenden Wolken
Segnende Blitze
Über die Erde sä't,
Küss' ich den letzten
Saum seines Kleides,
Kindliche Schauer
Tief in der Brust.

Denn mit Göttern
Soll sich nicht messen
Irgend ein Mensch.
Hebt er sich aufwärts
Und berührt
Mit dem Scheitel die Sterne,
Nirgends haften dann
Die unsichern Sohlen,
Und mit ihm spielen
Wolken und Winde.

Steht er mit festen,
Markigen Knochen
Auf der wohlgegründeten
Dauernden Erde;
Reicht er nicht auf,
Nur mit der Eiche
Oder der Rebe
Sich zu vergleichen.

Was unterscheidet
Götter von Menschen?
Dass viele Wellen
Vor jenen wandeln,
Ein ewiger Strom:
Uns hebt die Welle,
Verschlingt die Welle,
Und wir versinken.

Ein kleiner Ring
Begrenzt unser Leben,
Und viele Geschlechter
Reihen sich dauernd
An ihres Daseins
Unendliche Kette.

Límits de la humanitat

Quan l'ancià
Pare Sant
amb la seva mà plàcida,
des dels núvols retronants,
escampa llamps de benedicció
damunt la terra,
jo beso la darrera orla
del seu mantell
amb un estremiment infantívol
al fons del cor.

Car amb els déus
no s'ha de mesurar
qualsevol home.
Si ell s'enlaira
i toca les estrelles
amb el seu coronell,
llavors no pot posar enlloc
els seus peus insegurs
i juguen amb ell
els núvols i el vent.

Si per contra, amb fermes,
vigorosos membres,
resta damunt la sòlida,
estable terra,
no arriba
a comparar-se
amb el roure
o el cep.

Què diferencia
els déus dels humans?
Que moltes onades
passen davant nostre
en un corrent etern:
primer l'onada ens eleva
però després ens engoleix
i acabem enfonsant-nos.

Un petit cercle
limita la nostra vida
i moltes generacions
s'alineen continuament
a la cadena sense fi
de llur existència.

Das Heimweh

Ach, der Gebirgssohn hängt
Mit kindlicher Lieb' an der Heimat.
Wie den Alpen geraubt,
Hinwelket die Blume,
So welkt er ihr entrissen dahin.

Stets sieht er die trauliche Hütte,
Die ihn gebar, im hellen Grün
Umduftender Matten;
Sieht das dunkle Föhrengelölz,
Die ragende Felswand über ihm,
Und noch Berg auf Berg
In erschütternder Hoheit
Aufgetürmt und glühend
Im Rosenschimmer des Abends.
Immer schwebt es ihm vor,
Verdunkelt ist alles um ihn her.

Ängstlich horcht er; ihm deucht,
Er höre das Muhen der Kühe vom nahen Gehölz
Und hoch von den Alpen herunter
Glöcklein klingen,
Ihm deucht, er höre das Rufen der Hirten,
Oder ein Lied der Sennerin,
Die mit umschlagender Stimme
Freudig zum Widerhall aufjauchzt
Melodien des Alplands:
Immer tönt es ihm nach.

Ihn fesselt der lachenden Eb'nen
Anmut nicht,
Er flichet der Städt' einengende Mauern
Einsam und schaut aufweinend vom Hügel
Die heimischen Berge;
Ach, es zieht ihn dahin
Mit unwiderstehlicher Sehnsucht.

L'enyorança

Ai, el fill de les muntanyes roman afecte,
amb un amor infantívol, al seu país nadiu.
Tal com la flor robada
dels Alps es marceix,
ell també ho fa, arrabassat de la pàtria.

Ell sempre veu la cabana familiar
en la que va néixer, al mig de prats
verds i flairosos;
veu l'ombrívol bosc de pins,
l'alt penya-segat al seu damunt
i encara muntanya sobre muntanya,
amuntegades en esfereidora
alçària i resplendents
en la vermellor del capvespre.
Tot això sura davant seu
i ho enfosqueix tot al seu entorn.

Inquiet escolta; li sembla
sentir el mugir de les vaques al vorer boscatge,
i des de dalt dels Alps
un toc de campanes,
i sembla que sent el crit dels pastors
o una cançó de la noia lletera,
que amb veu poderosa
canta joiosa melodies dels Alps
que ressonen en l'eco
i que més tard el so a ell arriba.

L'encís de les planes rialleres
no el captiva pas,
fuij de les muralles de la ciutat que l'oprimeixen,
tot sol des dels tossals esguarda plorant
les muntanyes nadiues;
ai las, cap allí se sent atret
amb un irresistible desig.

Gesänge des Harfners

Wer sich der Einsamkeit ergibt

Wer sich der Einsamkeit ergibt,
Ach! der ist bald allein
Ein jeder lebt, ein jeder liebt
Und lässt ihn seiner Pein.
Ja! lasst mich meiner Qual!
Und kann ich nur einmal
Recht einsam sein,
Dann bin ich nicht allein.

Es schleicht ein Liebender lauschend sacht,
Ob seine Freundin allein?
So überschleicht bei Tag und Nacht
Mich Einsamen die Pein,
Mich Einsamen die Qual.
Ach, werd' ich erst einmal
Einsam im Grabe sein,
Da lässt sie mich allein!

Wer nie sein Brot mit Tränen aß

Wer nie sein Brot mit Tränen ass,
Wer nie die kummervollen Nächte
Auf seinem Bette weinend sass,
Der kennt euch nicht, ihr himmlischen
Mächte!

Ihr führt ins Leben uns hinein,
Ihr lasst den Armen schuldig werden,
Dann überlasst ihr ihn der Pein:
Denn alle Schuld rächt sich auf Erden.

An die Türen will ich schleichen

An die Türen will ich schleichen,
Still und sittsam will ich stehn,
Fromme Hand wird Nahrung reichen,
Und ich werde weiter gehn.
Jeder wird sich glücklich scheinen,
Wenn mein Bild vor ihm erscheint,
Eine Träne wird er weinen,
Und ich weiss nicht, was er weint.

Cants de l'arpista

El que s'abandona a la soledat

El que s'abandona a la soledat,
ai, ben aviat es trobarà sol;
tothom viu, tothom estima
i el deixen sol amb la seva pena.
Sí! Deixeu-me amb el meu turment!
I si puc, per una vegada,
restar del tot solitari,
llavors no estaré sol.

Un amant s'apropa de puntetes parant l'orella,
està sola la seva estimada?
Així s'apropen dia i nit
a mi, solitari, la pena,
a mi, solitari, el turment.
Ai, quan finalment estaré
solitari a la tomba,
llavors ella em deixarà sol!

Qui mai ha menjat el seu pa amb llàgrimes

Qui mai ha menjat el seu pa amb llàgrimes,
qui mai ha passat nits d'afflicció
assegut al seu llit plorant,
no us coneix a vosaltres, poders celestials.

Vosaltres ens guieu per la vida,
feu que els mísera siguin culpables
i després l'abandoneu a la seva pena:
car totes les culpes s'han de pagar a la terra.

Vull anar d'esquitllada de porta en porta

Vull anar d'esquitllada de porta en porta,
mantenint-me silencios i discret,
una mà pietosa em donarà menjar
i jo seguiré el meu camí.
Tothom semblarà content
de veure el meu semblant,
vessaran una llàgrima
i no sabré per què ploren.

Franz von Schober

Pilgerweise

Ich bin ein Waller auf der Erde
Und gehe still von Haus zu Haus,
O reicht mit freundlicher Gebärde
Der Liebe Gaben mir heraus!

Mit offenen teilnahmevollen Blicken,
Mit einem warmen Händedruck
Könnt ihr dies arme Herz erquicken,
Und es befrei'n von langem Druck.

Doch rechnet nicht, dass ich euch's lohnen,
Mit Gegendienst vergelten soll;
Ich streue nur mit Blumenkronen,
Mit blauen, eure Schwelle voll.

Und geb' ein Lied euch noch zur Zither,
Mit Fleiss gesungen und gespielt,
Das euch vielleicht nur leichter Flitter,
Ein leicht entbehrrlich Gut euch gilt -

Mir gilt es viel, ich kann's nicht missen,
Und allen Pilgern ist es wert;
Doch freilich ihr, ihr könnt nicht wissen,
Was den beseligt, der entbehrt.

Vom Überfluss seid ihr erfreuet,
Und findet tausendfach Ersatz;
Ein Tag dem andern angereihet
Vergrössert euren Liebesschatz.

Doch mir, so wie ich weiter strebe
An meinem harten Wanderstabe,
Reisst in des Glückes Lustgewebe
Ein Faden nach dem andern ab.

Drum kann ich nur von Gaben leben,
Von Augenblick zu Augenblick,
O wollet vorwurfslos sie geben,
Zu eurer Lust, zu meinem Glück.

El cant del pelegrí

Sóc un pelegrí en aquesta terra
i silenciós vaig de casa en casa,
oh, amb un gest amical,
doneu-me d'amor una ofrena!

Amb esguards francs i benvolents,
amb una afectuosa encaixada de mans,
podeu reconfortar aquest pobre cor
i alliberar-lo d'una llarga opressió.

Però no compteu pas que jo us doni
cap servei com compensació;
tan sols escamparé corones de flors,
de les blaves, al vostre lllindar.

I us oferiré un cant amb la meva cítara,
cantat i tocat amb fervor,
que potser us semblarà una insignificant
galindaina o un bé superflu.

Per a mi té molt valor, no en puc prescindir,
i és preuat per tots els pelegrins;
però vosaltres certament, no podeu saber
el que fa feliç a qui n'està privat.

Vosaltres gaudiu de l'abundància
i trobeu milers de compensacions;
cada dia que passa creix
el tresor del vostre amor.

Però jo, mentre maldo per seguir endavant,
amb el meu ferm bastó de caminant,
en el teixit del goig de la meva fortuna,
s'esquincen els fils, un darrere l'altre.

Així doncs, només puc viure d'almoines,
per poder passar d'un moment a l'altre,
oh, doneu-me-les sense retrets,
per al vostre goig, per a la meva benaurança.

Karl Gottfried von Leitner

Des Fischers Liebesglück

Dort blinket
Durch Weiden,
Und winket
Ein Schimmer
Eblsstrahlig
Vom Zimmer
Der Holden mir zu.

Es gaukelt
Wie Irrlicht,
Und schaukelt
Sich leise
Sein Abglanz
Im Kreise
Des schwankenden Sees.

Ich schaue
Mit Sehnen
In's Blaue
Der Wellen,
Und grüsse
Den hellen,
Gespiegelten Strahl.

Und springe
Zum Ruder,
Und schwinge
Den Nachen
Dahin auf
Den flachen,
Krystallinen Weg.

Fein-Liebchen
Schleicht traulich
Vom Stübchen
Herunter,
Und spudet
Sich munter
Zu mir in das Boot.

Gelinde
Dann treiben
Die Winde
Uns wieder
See-einwärts
Vom Flieder
Des Ufers hindann.

La benaurança d'amor del pescador

Allà resplendeix
a través de les prades
i em fa senyals
un besllum
esblaimat
des de la cambra
de la meva estimada.

Voleteja
com un foc follet
i es balanceja
sense fer fressa,
el seu reflex
en el cercle
del llac fluctuant.

Jo esguardo
amb anhel
el blau
de les ones
i saludo
el lluminós
raig reflectit.

I salto
als remes
i faig moure
la barca
cap allí, damunt
la planera
ruta cristal·lina.

La meva xamosa estimada
s'esquitlla cordial
de la petita cambra
cap avall
i s'apressa
alegra
al meu envers a la barca.

Llavors, suaument,
ens empeny
el vent
de nou
llac endins,
lluny dels lilàs
de la riba.

Die blassen
Nachtnebel
Umfassen
Mit Hüllen
Vor Spähern
Den stillen,
Unschuldigen Scherz.

Und tauschen
Wir Küsse,
So rauschen
Die Wellen
Im Sinken
Und Schwellen,
Den Horchern zum Trotz.

Nur Sterne
Belauschen
Uns ferne,
Und baden
Tief unter
Den Pfaden
Des gleitenden Kahns.

So schweben
Wir selig,
Umgeben
Vom Dunkel,
Hoch überm
Gefunkel
Der Sterne einher.

Und weinen
Und lächeln,
Und meinen,
Enthoben
Der Erde,
Schon oben,
Schon d'rüben zu sein.

El pàl·lid
boirim de la nit
ens oculta,
amb el seu vel,
de qui potser sotjaria
el silenciós
joc innocent.

I bescanviem
besades
mentre mormolen
les ones
pujant
i baixant
a despit dels tafaners.

Tan sols les estrelles
ens sotgen
de lluny,
semblen rabejar-se
al fons,
sota el rastre
de la barca que llisca.

Així, feliços,
surem
envoltats
de foscúria,
amunt, vers
el centelleig
de les estrelles.

I plorem
i riem
i ens creiem
deslliurats
de la terra,
de ser ja allà dalt,
de ser ja al més enllà.

Carl Gottfried von Leitner

Der Winterabend

Es ist so still, so heimlich um mich,
Die Sonne ist untern, der Tag entwich.
Wie schnell nun heran der Abend graut!
Mir ist es recht, sonst ist mir's zu laut.
Jetzt aber ist's ruhig, es hämmert kein Schmied,
Kein Klemptner, das Volk verliebt und
ist müd.
Und selbst, dass nicht rass'le der Wagen
Lauf,
Zog Decken der Schnee durch die Gassen auf.

Wie tut mir so wohl der selige Frieden!
Da sitz ich im Dunkeln, ganz abgeschieden,
So ganz für mich; nur der Mondenschein
Kommt leise zu mir ins Gemach.

Er kennt mich schon und lässt mich schweigen,
Nimmt nur seine Arbeit, die Spindel, das Gold,
Und spinnet stille, webt und lächelt hold,
Und hängt dann sein schimmerndes Schleiertuch
Ringsum an Gerät und Wänden aus.
Ist gar ein stiller, ein lieber Besuch,
Macht mir gar keine Unruh' im Haus.
Will er bleiben, so hat er Ort,
Freut's ihn nimmer, so geht er fort.

Ich sitze dann stumm im Fenster gern
Und schaue hinauf in Gewölk und Stern.
Denke zurück, ach weit, gar weit
In eine schöne verschwundne Zeit.
Denk an sie, an das Glück der Minne,
Seufze still und sinne und sinne.

El capvespre d'hivern

Al meu entorn tot és íntim i tranquil,
el sol s'ha amagat, el dia s'esvaneix.
Que de pressa s'enfosqueix a tarda!
a mi ja em va bé, de dia hi ha molt soroll.
Ara però, tot és tranquil, cap ferrer martelleja,
ni tampoc cap llauner, la gent ha marxat,
estan cansats;
i fins i tot, en el seu trajecte, els carruatges ja
no fan fressa
una capa de neu ha cobert els carrers.

Quin benestar em dona aquesta santa pau!
Sec a les fosques, completament aïllat,
tot solitari; - tan sols la llum de la lluna
entra silenciosa a la cambra.

Ella ja em coneix i no em deixa dir res,
pren la seva feina, el fus, l'or,
i fila i teixeix en silenci, tot somrient amable,
després estén el seu vel resplendent
tot a l'entorn, damunt els mobles i les parets.
És una visita estimada, silenciosa,
que no fa cap destorb a la casa.
Si vol romandre, aquí té lloc,
i si no li agrada, se'n pot anar.

Llavors, sec de bon grat a la finestra
i aixeco els ulls vers els núvols i les estrelles.
Recordo, ai! un llunyà, molt llunyà
bell temps que ja ha desaparegut.
Penso en ella, en el goig de l'amor,
sospiro tranquil i segueixo pensant, pensant.

Johann Mayrhofer

Abendstern

Was weilst du einsam an dem Himmel,
O schöner Stern? und bist so mild;
Warum entfernt das funkelnde Gewimmel
Der Brüder sich von deinem Bild?
„Ich bin der Liebe treuer Stern,
Sie halten sich von Liebe fern.“

So solltest du zu ihnen gehen,
Bist du der Liebe, zaud're nicht!
Wer möchte denn dir widerstehen?
Du süßes eigensinnig Licht.
„Ich säe, schaue keinen Keim,
Und bleibe trauernd still daheim.“

Friedrich Klopstock

Die Sommernacht

Wenn der Schimmer von dem Monde nun herab
In die Wälder sich ergießt, und Gerüche
Mit den Düften von der Linde
In den Kühlungen wehn:

So umschatten mich Gedanken an das Grab
Meiner Geliebten, und ich seh' im Walde
Nur es dämmern, und es weht mir
Von der Blüte nicht her.

Ich genoss einst, o ihr Toten,
es mit euch!
Wie umwehten uns der Duft und
die Kühlung,
Wie verschönt warst von dem Monde,
Du, o schöne Natur!

L'estel del capvespre

Per què restes tot sol al cel,
tu formós estel? I ets tan afable;
per què el garbuix centellejant dels teus germans
es manté lluny de la teva imatge?
“Jo sóc, de l'amor, el fidel estel
i ells són lluny de l'amor.”

Així doncs, hauries d'anar amb ells,
si tu ets l'amor, no dubtis pas!
Qui podria llavors resistir-se a tu?
Tu dolça i obstinada llum.
“Jo sembro, però no veig cap brot
i resto al meu lloc, planyent-me en silenci.”

La nit d'estiu

Quan ara el besllum de la lluna davalla
al boscatge i la flaire
perfumada del til·ler
alena en la fresca;

aleshores, ombrívols pensaments
de la tomba de l'estimat m'envolten
i en el bosc només hi veig el crepuscle,
no m'arriba l'alenada de les flors.

En altre temps ho vaig gaudir amb vosaltres,
oh morts!
Com els perfums i la fresca ens ventejaven al
voltant,
com embellida per la lluna
restaves, oh formosa natura!

Ernst Schulze

Der liebliche Stern

Ihr Sternlein, still in der Höhe,
Ihr Sternlein, spielend im Meer,
Wenn ich von ferne daher
So freundlich euch leuchten sehe,
So wird mir von Wohl und von Wehe
Der Busen so bang und so schwer.

Es zittert von Frühlingswinden
Der Himmel im flüssigen Grün,
Manch Sternlein sah ich entblüh'n,
Manch Sternlein sah ich entschwinden;
Doch kann ich das schönste nicht finden,
Das früher dem Liebenden schien.

Nicht kann ich zum Himmel mich schwingen,
Zu suchen den freundlichen Stern;
Stets hält ihn die Wolke mir fern.
Tief unten, da möcht' es gelingen,
Das friedliche Ziel zu erringen,
Tief unten, da ruht' ich so gern!

Was wiegt ihr im laulichen Spiele,
Ihr Lüftchen, den schwankenden Kahn?
O treibt ihn auf rauherer Bahn
Hernieder ins Wogengewühle!
Lasst tief in der wallenden Kühle
Dem lieblichen Sterne mich nah'n!

L'estrella estimada

Petites estrelles, al cel silencioses,
petites estrelles jugant sobre el mar,
quan des de la llunyania us veig
resplendir tan amicalment
aleshores de benaurança i de pena
el meu cor esdevé neguitós i feixuc.

Els vents primaverals fan tremolar
el cel damunt les prades humides;
he vist sortir algunes estrelles
i altres he vist desaparèixer;
però no he pogut trobar la més formosa
que abans brillava per a aquest enamorat.

No puc pujar cap al cel
per cercar l'estrella estimada;
els núvols sempre me l'amaguen!
A baix, al fons, allà podria reeixir
d'assolir el tranquil objectiu!
A baix, al fons, de bon grat trobaria la pau!

Ventijols, per què en un joc calmós
feu bressolar la barca que sondrolla?
Oh, empenyeu-la vers un rumb més turbulent,
cap baix, dins el remolí de les onades!
Al fons, a la frescor onejant, deixeu
apropar-me a l'estrella estimada.

Traduccions de Salvador Pila

iber:Camera

36

TEMPORADA 2019/20

Variacions Goldberg de **Bach**
Novena Simfonia de **Beethoven**
Simfonia del Nou Món de **Dvorák**
Simfonia Tità de **Mahler**
Stabat Mater de **Pergolesi**
Concert per a piano, en sol major de **Ravel**
El Cavaller de la Rosa de **Strauss**
Concert per a violí de **Txaikovski**
Rèquiem de **Verdi**

Valery Gergiev | Simfònica del Teatre Mariinsky
Maria João Pires | Simfònica SWR Stuttgart
Teodor Currentzis | Orfeó Donostiarra
Martha Argerich | Simfònica de Ràdio Frankfurt
Fumiaki Miura | Orquestra de l'Òpera de Praga
Forma Antiqua | Royal Philharmonic Orchestra
Cor Ibercamera | Pinchas Zukerman

www.ibercamera.com

933 179 050

AGRAÏMENTS

Col·laborador principal

Amb el suport de

Castelló d'Empúries

Ayuntamiento de VALDEGOVIA GRUBERko Udala

Amb el patrocini de

Coproductors

Amb l'ajut de

CONSELL COMARCAL DE L'ALT EMPORDÀ

Audi

Autopodium

Girona · Olot · Figueras · Llibre de Mar

PERE VENTURA CAVA

Caixa d'Enginyers

Mitjans col·laboradors

En col·laboració amb

Liederabend · Nord Produccions i Events · Flauta Màgica
Parròquia de Santa Maria de Vilabertran

Partners internacionals

Heidelberger Frühling · Schubertiade · Wigmore Hall

PRÒXIMAMENT

Marie Seidler, mezzosoprano
Manuel Walser, baríton
Wolfram Rieger, piano

Hugo Wolf
Spanisches Liederbuch

Dijous 29 d'agost, 21:00 h
Canònica de Santa Maria de Vilabertran

Katharina Konradi, soprano
Eric Schneider, piano

Lieder de Kurtág, Clara i Robert
Schumann, Debussy, Brahms
i Krenek

Divendres 30 d'agost, 21:00 h
Canònica de Santa Maria de Vilabertran

Venda d'entrades
www.schubertiada.cat

Col·laborador principal

Sabadell
Fundació

Amb el suport de

Organitza

Associació
Franz Schubert
Barcelona

